

[Gustav Pedersen.]

Behandling gik Diskussionen en Del ud over Lovforslagets egentlige Formaal. Forslaget er jo et Skatteforslag, men Diskussionen gik langt ud over den Afgiftsforhøjelse, der er Tale om, og det Problem, der opstaaer ved Forhøjelse af Afgiften.

Som det fremgaar af Betænkningen, har det heller ikke været muligt under Udvalgets Arbejde at undgaa at beskæftige sig med Problemer, der ligger i hvert Fald noget uden for selve Lovforslaget, og det er der vel heller ikke noget at sige til, idet der baade ved Rationeringen og paa andre Maader gribes ind i Motorerhvervet paa en Maade, som det maaske ikke er Tilfældet paa andre Omraader. Vi fra Flertallets Side har imidlertid ikke ment, der var Anledning til hverken gennem Betænkningen eller gennem Ændringsforslag at gaa uden for Lovforslagets Rammer. Vi har ment det naturligt, først og fremmest af Hensyn til, at Situationen paa dette Felt i Virkeligheden endnu ikke er helt afklaret, at holde sig til Forslaget, der jo i øvrigt, som allerede fremhævet ved første Behandling, er af meget midlertidig Karakter.

Vi har i Særdeleshed ikke ment, at der var Grund til at komme dybere ind paa Skyldspørgsmaalet. Det kan selvfølgelig drøftes, om det havde været muligt ved større Forudseenhed at have undgaaet hele denne Situation, men der er jo sikkert ingen, der vil paastaa, at vort Land i Dag ligger inde med Masser af overflødig Valuta til Disposition, og det kan derfor ikke siges, at man kunde have købt større Kvanta Benzin, uden at det vilde være gaaet ud over andre Køb, der i og for sig kunde være lige saa nødvendige. Altsaa, uanset om der ved tidligere Regeringsforanstaltninger var købt langt mere Benzin ind, end Tilfældet har været, maa man i hvert Fald være klar over, at der vilde være erhvervsmæssige Interesser af stor Rækkevidde, der paa den ene eller anden Maade vilde have følt sig gaaet for nær. Jeg kan ikke se, der er nogen Anledning til at optage en Diskussion om hele dette Spørgsmaal under Behandlingen af dette Lovforslag.

Det andet Spørgsmaal, der kunde rejse sig, er Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde være Tale om at undgaa Rationering ved en yderligere Skatteforhøjelse. Det kan naturligvis drøftes, og jeg vil ikke paa Forhaand hævde, at det ikke kan være en Vej frem. Naar man, som det er sket i visse Tilfælde, har anvendt Spiritusskatten som Sammenligningsgrundlag, saa er dette ikke helt rig-

tigt. Spiritusskatten virker jo nok regulerende, men den gør det paa et Omraade, hvor i Virkeligheden alle er enige om, at det mindste Forbrug er det bedste, medens man ikke her, hvor det drejer sig om en Vare, som i stor Udstrækning maa betragtes som en Nødvendighedsartikel, under alle Forhold kan sige, at det mindste Forbrug er det bedste. Naar man i det hele taget ønsker et lavt Forbrug i Øjeblikket, saa er det udelukkende af den Grund, at det kun er begrænsede Kvanta, det er forsvareligt at skaffe frem. Det betyder ikke, som jeg allerede sagde før, at der ikke kan være Tale om at kombinere Rationeringen med Skat, men jeg gør opmærksom paa, at Rationeringen er planlagt at skulle gælde for tre Maaneder, og Forhøjelsen er ligeledes foreslaaet at skulle gælde for tre Maaneder. Den midlertidige Skat og den midlertidige Rationering har altsaa den samme meget begrænsede Løbetid, og jeg vil i hvert Fald lige som mine Partifæller mene, at det er det rigtigste og bedste at se disse tre Maaneder an og drage de Erfaringer, det er muligt at drage i denne Periode, efter hvilken disse to Ordninger eventuelt skal fornyes eller revideres.

Der er ingen, der i dette Øjeblik er i Stand til at sige, hvordan Situationen vil udvikle sig, hverken med Hensyn til den Valutamængde, der er til Raadighed, eller med Hensyn til de Ladninger, det er muligt at faa frem til Landet, og alene af den Grund maa lidt Forsigtighed i Dispositionerne baade paa det ene Omraade og det andet være tilraadelig.

Der er først og fremmest i Dagspressen blevet klaget stærkt over Benzinrationeringen. Man har i visse Kredse villet gøre den til noget af det mest uretfærdige, der kan tænkes. I Udvalget er der forelagt Oplysninger, som i hvert Fald for mig har vist, at der er gjort, hvad der var menneskelig muligt, for at gennemføre Rationeringen paa den mest hensynsfulde Maade. Det betyder selvfølgelig ikke, og der er ingen, der har kunnet vente, at det vilde betyde, at der ikke vilde blive klaget over den. Jeg tror ikke, det Menneske kunde findes, som vilde være i Stand til paa et Omraade, der er saa ømtaalt som det, der er Tale om her, og med de Muligheder, der findes paa dette Omraade, at lave en Ordning, der ikke blev klaget — og klaget højlydt — over. Selv om alt, hvad der fandtes af Retfærdighed, blev taget med paa Raad ved en saadan Ordningstilvebringelse, kunde man være helt sikker paa, at